



**Nacionalni propis kojim se pravo na dodatak uspostavljen u korist određenih vrhunskih sportaša ograničava na državljane predmetne države članice prepreka je slobodi kretanja radnika**

U presudi Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava (C-447/18), donesenoj 18. prosinca 2019., Sud je presudio da se članku 7. stavku 2. Uredbe br. 492/2011 o slobodi kretanja radnika<sup>1</sup>, koji predviđa da radnik koji je državljanin jedne države članice na državnom području drugih država članica uživa jednake socijalne povlastice kao domaći radnici, protivi propis države članice kojim se pravo na dodatak koji se isplaćuje određenim vrhunskim sportašima koji su predstavljali tu državu članicu ili njezine pravne prednike na međunarodnim sportskim natjecanjima podvrgava uvjetu da je podnositelj zahtjeva državljanin navedene države članice.

U predmetnom slučaju, češkom državljaninu (koji se odlučio za to državljanstvo prilikom raspada Savezne Republike Češke i Slovačke) sa stalnim boravištem na državnom teritoriju koji danas pripada Slovačkoj i koji je osvojio zlatne i srebrne medalje na europskim i svjetskim prvenstvima u hokeju na ledu, kao član državne reprezentacije Socijalističke Republike Čehoslovačke, odbijeno je pravo na dodatak uspostavljen u korist određenih vrhunskih sportaša koji su predstavljali Slovačku jer nije imao slovačko državljanstvo. Prilikom pristupanja Slovačke Republike i Češke Republike Europskoj uniji, predmetna osoba bila je osim toga zaposlena u osnovnoj školi te je tamo nastavila raditi i nakon tog pristupanja.

Sud je najprije utvrdio da je predmetni dodatak isključen iz područja primjene Uredbe br. 883/2004 o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti<sup>2</sup>. Naime, Sud smatra da taj dodatak nije obuhvaćen pojmom „davanje za slučaj starosti” u smislu članka 3. stavka 1. te uredbe kojim se utvrđuju grane socijalne sigurnosti na koje se primjenjuje Uredba br. 883/2004. Sud je u tom pogledu naveo da je bitna svrha dodatka nagraditi njegove primatelje za sportske uspjehe koje su postigli kao članovi reprezentacije svoje države, što objašnjava, s jedne strane, činjenicu da taj dodatak financira izravno država, izvan sredstava državnog sustava socijalne sigurnosti, i to neovisno o doprinosima primatelja dodatka te, s druge strane, činjenicu da se on isplaćuje samo vrlo ograničenom broju sportaša. Nadalje, dodao je da isplata tog dodatka nije uvjetovana pravom korisnika na starosnu mirovinu, već samo zahtjevom koji on u tom smislu podnese.

Potom, nakon što je pojasnio da se predmetni radnik, iako nije promijenio svoje boravište, našao, zbog pristupanja Uniji države čiji je državljanin i države na čijem području se nalazi njegovo boravište, u položaju radnika migranta, Sud je presudio da je dodatak poput onog u predmetnom slučaju obuhvaćen pojmom „socijalna povlastica” u smislu članka 7. stavka 2. Uredbe br. 492/2011. U tom je okviru utvrdio da mogućnost da radnik migrant bude na jednakoj osnovi kao i radnici državljani države članice domaćina nagrađen za izvanredne sportske rezultate koje je postigao u reprezentaciji te države članice ili njezinih pravnih prednika može doprinijeti integraciji

<sup>1</sup> Uredba (EU) br. 492/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2011. o slobodi kretanja radnika u Uniji (SL 2011., L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 264.). Članak 7. stavak 2. te uredbe poseban je izraz pravila o jednakom postupanju, zajamčenog u članku 45. stavku 2. UFEU-a, u specifičnom području dodjele socijalnih povlastica.

<sup>2</sup> Uredba (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (SL 2004., L 166, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 160.)

tog radnika u navedenu državu članicu i stoga ostvarenju cilja slobode kretanja radnika. Sud je istaknuo da učinak dodatka o kojem je riječ u glavnom postupku nije njegovim primateljima samo pružiti financijsku sigurnost čija je svrha, među ostalim, nadoknaditi izostanak punog sudjelovanja na tržištu rada tijekom godina posvećenih bavljenju vrhunskim sportom, već i prije svega osigurati im određeni društveni ugled zbog sportskih rezultata koje su postigli kao članovi takve reprezentacije.

Posljedično tomu Sud je utvrdio da država članica koja takav dodatak dodjeljuje svojim domaćim radnicima ne može odbiti dodijeliti takav dodatak radnicima državljanima drugih država članica a da ne počinj diskriminaciju temeljenu na državljanstvu.

---

**NAPOMENA:** Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da u okviru postupka koji se pred njima vodi upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

---

*Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.*

*Cjelovit tekst presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.*

*Osoba za kontakt: Socoliuc Corina-Gabriela ☎ (+352) 4303 4293*